

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3367/2020. (X. 22.) AB VÉGGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Gfv.VII.30.179/2019/10. számú végzése alaptörvényellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó magánszemély és – cégcsoportként működött – gazdasági társaság (a továbbiakban: a magánszemély indítványozó: indítványozóM, a gazdasági társaság indítványozó: indítványozóGT, együtt: indítványozók) jogi képviselőjük (Lohn Ügyvédi Iroda, eljáró ügyvéd: dr. Lohn Balázs) útján az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének *d*) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panasszal fordultak az Alkotmánybírósághoz, melyben a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Gfv. VII.30.179/2019/10., valamint a Fővárosi Ítéltábla 11.Fpkhf.43.202/2019/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérték.
- [2] 2. Az indítvány benyújtására alapul szolgáló ügynek az alkotmányjogi panasz elbírálása szempontjából lényeges elemei a következők.
- [3] 3. Az indítványozóM a felszámolás alatt álló indítványozóGT alapítója, tulajdonosa. Az indítványozóGT felszámolási eljárása során a felszámoló nyilvántartásba vett egy hitelezői igényt, amely intézkedésről azonban nem tájékoztatta az indítványozókat, azok egy másik bírósági eljárásban szereztek erről tudomást. 2017. november 29-én az indítványozóM nevében a jogi képviselője kifogást nyújtott be. A kifogás bevezetésében a következőképpen fogalmazott: „ügyfelem a [indítványozóGT] alapítója és [egy kapcsolódó gazdasági társaság] jelenlegi ügyvezetője [...] képviseletében” eljárva nyújtotta be a kifogást. A kifogáshoz csatolt, 2017. április 24-én kelt ügyvédi meghatalmazás szerint az indítványozóM mint az indítványozóGT tulajdonosa hatalmazta meg a jogi képviselőt a felszámoló törvénysértő mulasztása elleni kifogás során, továbbá egy meghatározott ügyben való képviseletre. Az elsőfokú bíróság végzésében elutasítás terhe mellett felhívta a kifogással élőt – egyebek mellett – annak 8 napon belül történő bejelentésére, hogy ki a kifogás benyújtója. A jogi képviselő 2017. december 20-án az elektronikusan küldött végzést letöltötte, a hiánypótlásnak határidőben nem tett eleget, ezért a bíróság 2018. január 18-án a kifogást érdemi vizsgálat nélkül elutasította. Az elutasító végzés jogerőre emelkedett. 2018. február 8-án az indítványozók kifogást nyújtottak be a bírósághoz, hivatkozva arra, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi. III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 132. §-a alapján nyújtják be ismételten a kifogásukat. A kifogásban sérelmezték, hogy a felszámoló megalapozatlanul vette nyilvántartásba a hitelezői igényt, ezért megalapozatlan a felszámoló beszámítási nyilatkozata is vele szemben. A felszámoló valamint a hitelező is kérte a kifogás elutasítását – egyebek mellett – elkésztettségére hivatkozással.
- [4] 4. Az elsőfokú bíróság a felszámolónak a hitelező követelése nyilvántartásba vételére vonatkozó intézkedését és a felszámoló beszámításra vonatkozó nyilatkozatát megsemmisítette; kötelezte a felszámolót, hogy a hitelező nyilvántartásba vett teljes hitelezői igényét a nyilvántartásból törölje, a hitelezőt pedig ennek túrésára kötelezte; a felszámoló felmentésére irányuló kérelmet elutasította. A bíróság úgy ítélte meg, hogy a kifogás határidőben érkezett, mert a kifogást előterjesztők a 2017. november 29-én előterjesztett kifogást elutasító végzés kézhezvételét követően a Pp. 132. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel szabályszerűen újra benyújtották kérelmüket, és ezért a kifogást érdemben bírálta el. Az indítványozók, a hitelező és a felszámoló fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta és a kifogást elutasította. A végzés indokolásában megállapította, hogy a kifogás előterjesztésére az indítványozóM az indítványozóGT tulajdonosaként adott meghatalmazást, s ennek alapján került sor a kifogás benyújtásra. Az elutasítás után, 2018. február 8-án terjesztették elő a kifogást, amelyben I. rendű kifogást előterjesztőként az indítványozóGT-t, II. rendűként az indítványozóM-et mint a társaság tulajdonosát jelölték meg. Csatolták a 2017. november 25-én kelt alapítói

határozatot, melyben elhatározták a kifogás előterjesztését. Új ügyvédi meghatalmazást csatoltak. A másodfokú bíróság vizsgálta, hogy a kifogás határidőben került-e előterjesztésre, alkalmazható-e a Pp. 132. §-a a kifogás esetében is. Álláspontja szerint a Pp. 132. §-a a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 51. §-a szerinti kifogás jogintézményénél nem alkalmazható. Bár a Cstv. 6. § (3) bekezdése mögöttes eljárási szabályként megteremti annak a lehetőségét, hogy a felszámolásban és így a kifogás alapján indult eljárásban is alkalmazhatóak – a nemperes eljárásnak megfelelő módon – a Pp. egyes szabályai, ez azonban nem jelenti azt, hogy a kifogás esetén is érvényesülhetne a Pp. 132. §-a. A bíróság álláspontja szerint a jogalkotó az anyagi jogi igény érvényesíthetősége érdekében adta meg azt a lehetőséget a felperesnek, hogy a Pp. 132. §-a alapján ismételt és hiánytalanul előterjesztett keresetlevéllel a kereset benyújtásának jogi hatályát fenntartsa. Ezzel szemben a Cstv. 51. §-a alapján a felszámolási eljárásban belül a felszámoló jogsértő intézkedésével vagy mulasztásával szemben benyújtható kifogás egy jogorvoslati eszköz, csak meghatározott személyek által terjeszthető elő, nagyon szűk határidőn belül, az intézkedéstől vagy a mulasztásról való tudomásszerzéstől számított 15 napon belül kerülhet rá sor, és a bíróságnak azt 30 napon belül el kell bírálnia. A Cstv. szabályai mutatják, hogy ezen eljárás célja a sérelem gyors orvoslása.

- [5] A kifogás alapján indult eljárásban betartandó határidő eljárási határidő, nem anyagi jogi jellegű, elmulasztása esetén a Pp. szabályai szerint csak igazolásnak lehet helye. A kifogásra, mint kérelemre irányadók ugyan a Pp.-ben előírt egyes rendelkezések, így a hiánypótlási eljárás szabályai, az eljárási akadályok vizsgálata, de nem alkalmazható a Pp. 132. § rendelkezése, mert a kifogás nem egy anyagi jog érvényesítését szolgálja, ezért a perindítás jogi hatályának fenntartása mint célzat, nem értelmezhető. Az indítványozóGT által előterjesztett kifogás elkésztett, mert az általa is állított 2017. november 22-i tudomásszerzéstől számítottan elkésztetten adta be kifogását 2018. február 8-án. Mivel az első eljárásban kifogást előterjesztőként nem is szerepelt, a Pp. 132. § alkalmazhatósága esetén sem hivatkozhatna erre a jogszabályi rendelkezésre. Az indítványozóM kifogása is elkésztett, mert jóllehet 2017 novemberében már tudomást szerzett a felszámoló intézkedéséről, az eljárásban vizsgált kifogást csak 2018. február 8-án nyújtotta be, a Pp. 132. §-a pedig nem alkalmazható. Az ítéletábla utalt arra, hogy eljárásbeli legitimitációját sem igazolta, ezért még a határidőben való előterjesztés esetén sem lenne jogosult kifogás előterjesztésére.
- [6] A jogerős döntés ellen az indítványozók nyújtottak be felülvizsgálati kérelmet. Álláspontjuk szerint a másodfokú bíróság a Pp. 132. § (1) bekezdésének alkalmazására vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket figyelmen kívül hagyta, illetve rosszul értelmezte. Az elsőfokú bíróság a Pp. 130. § (1) bekezdés j) pontjára hivatkozással utasította el a 2017. november 29-i kifogást érdemi vizsgálat nélkül. Ezen elutasítási okból okszerűen következik, hogy a felek joggal hivatkoztak a Pp. 132. § (1) bekezdésében foglaltakra. Nyilvánvalónak állították, hogy ha nem a Pp. 130. § (1) bekezdés j) pontjára hivatkozik a bíróság a kérelem elutasításának indokaként, úgy kifejezetten fellebbezést terjesztettek volna elő a végzéssel szemben.
- [7] A Kúria a jogerős végzést hatályában fenntartotta. Rámutatott arra, hogy a másodfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy a II. rendű kifogás előterjesztőnek tulajdonosi minőségében az adott ügyben nincs eljárásjogi legitimitációja. Mivel az indítványozóM a kifogás benyújtására nem volt jogosult, esetében az eljárásjogi legitimitáció hiánya a kifogás elutasítását önmagában megalapozta. Az adott eljárásban erre figyelemmel csak az indítványozóGT vonatkozásában kellett vizsgálni azt, hogy kifogását határidőben nyújtotta-e be, mert a 2018. február 8-i kifogáshoz csatolt alapítói határozatra tekintettel az indítványozóM-et az indítványozóGT alapítója által felhatalmazott képviselőnek kell tekinteni. Az indítványozóGT azonban a korábban kifejtettek szerint az eredeti, 2017. november 29-i kifogás benyújtásában nem vett részt, így az ő esetében a kifogás ismételt benyújtásának lehetősége elvi szinten sem merülhet fel.
- [8] A Kúria kifejtette azt is, hogy még ha az első kifogás megfogalmazása úgy is értelmezhető lehetne, hogy azt az indítványozóGT nevében – a be nem csatolt 2017. november 25-én tett alapítói határozatra tekintettel – kívánta volna az indítványozóM, mint az alapító által felhatalmazott képviselő előterjesztetni, annak elbírálására sincs lehetőség, mivel a Pp. 132. § (1) bekezdése a kifogás alapján indult eljárásban nem alkalmazható. A Kúria egyetértett a másodfokú bíróság által kifejtett azon érvekkel, hogy a kifogás miért nem hasonlítható a keresetlevélhez. Ezen túl utalt arra is, hogy a kifogás előterjesztésére és elbírálására a Cstv. szigorú határidőt ír elő. E rendelkezésekből következően – a kifogás céljára is figyelemmel – a Kúria egyetértett a másodfokú bírósággal abban, hogy kifogás esetén nem érvényesülhet a Pp. 132. §-a, így az eljárás tárgyát képező kifogás elkésztett. A felülvizsgálati kérelem további hivatkozásaival kapcsolatban a Kúria kiemelte, hogy a Pp. szabályait a felszámolási ügyekben csak a felszámolási eljárás sajátosságainak figyelembevételével, tehát megfelelően kell alkalmazni. Maga az elsőfokú bíróság sem a Pp. 130. § (1) bekezdés j) pontja alapján, hanem annak „értelemszerű”,

tehát megfelelő alkalmazásával rendelkezett az első kifogás érdemi vizsgálat nélkül történő elutasításáról. A Cstv. 51. § (1) bekezdése szerinti kifogás céljával, rendeltetésével pedig, vagyis azzal, hogy a kifogás a lényegét tekintve nem eljárást megindító beadvány, hanem a folyamatban lévő felszámolási eljárásban igénybe vehető jogorvoslati eszköz, nem fér össze a Pp. 132. §-ának alkalmazása. Az első kifogást elutasító végzés megfelelő tájékoztatást tartalmazott a végzessel szemben előterjeszhető fellebbezés lehetőségéről. Olyan tájékoztatást viszont – helyesen – nem tartalmazott, hogy a Pp. 132. §-nak alkalmazásával a kifogás ismét joghatályosan előterjeszhető lenne. Ha tehát úgy is kellene tekinteni, hogy az indítványozó GT nyújtotta be az első kifogást is, a kifogást érdemi vizsgálat nélkül elutasító végzés elleni fellebbezés előterjesztése kizárólag saját mulasztása vagy téves jogértelmezése miatt maradt el, az elsőfokú bíróságtól semmilyen téves vagy megtévesztő tájékoztatást nem kapott, eljárási jogai gyakorlásában őt a bíróság nem korlátozta.

- [9] 3. Az indítványozók ezt követően nyújtották be alkotmányjogi panaszukat.
- [10] Az indítványozók álláspontja szerint sérült egyrészt az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított, a tisztességes eljáráshoz való alapjog, ezen joguk korlátozására nem az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése alapján, a szükségesség-arányosság követelményének figyelembe vételével került sor; a döntés ellentétes továbbá az Alaptörvény 28. cikkével is.
- [11] 3.1. Az indítványozók szerint a Kúria végzése azért sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított jogukat, mert helybenhagyta azt a másodfokú végzést, amely a kifogás érdemi vizsgálatát annak ellenére utasította el a Pp. 132. § (1) bekezdésének alkalmazhatatlanságára hivatkozva, hogy a legelőször benyújtott kifogást a bíróság a Pp. 130. § (1) bekezdésének j) pontja alapján utasította vissza. Állításuk szerint a visszautasítás indokára tekintettel nyújtották be újból a kifogást – a fellebbezés helyett – a Pp. 132. §-ának (1) bekezdésére hivatkozva.
- [12] Az elsőfokú bíróság befogadta a kifogást, így alappal bízhattak abban, hogy az újból benyújtott kifogás következményeképp az befogadásra és érdemi elbírálásra kerül. A tisztességes eljáráshoz való joguk álláspontjuk szerint amiatt sérült, mert a Kúria döntése alapján nincs lehetőségük arra, hogy a kifogás érdemi vizsgálat nélkül történő elutasítását követően azt ismét elterjesszék a korábbi joghatások fenntartásával, azaz számukra a tisztességes eljárás nincsen biztosítva. Az indítványozók álláspontja szerint a nem peres felszámolási eljárás során a kifogás mint jogintézmény a kereseti jognak feleltethető meg. A Cstv. 51. §-a szerinti kifogásolási eljárás is egy kérelemmel indul, amelynek meg kell felelnie a Pp. 121. §-ában írtaknak; a jogalkotó nem a kereset, hanem az eljárást megindítását célzó kezdő beadvány (keresetlevél, kifogás stb.) esetén kívánta a kérelem joghatályainak fenntartását biztosítani. Az indítványozók nézete szerint a felszámolási eljárásban, a kifogáshoz kapcsolódóan a Cstv. 6. §-ának (3) bekezdése alapján is alkalmazandó a Pp. 132. §-a. Az indítványozók állították továbbá, hogy a Kúria kiürítette a számukra nyitva álló lehetőségeket azáltal, hogy a kifogás érdemi vizsgálat nélkül elutasításra került, de annak újra beadására már nem biztosított lehetőséget, ez sérti a tisztességes eljáráshoz való jogukat. „Nem minősül tisztességes eljárásnak az, ha a féllel szemben a bíróság alkalmaz egy – a fél számára hátrányos – jogszabályi rendelkezést, majd megvonja a féltől azt a lehetőséget, hogy az ebben az esetben egyébként alkalmazható és alkalmazandó jogszabályi rendelkezés segítségével a fél a hátrányos helyzetén javítson, a korábban hiányos beadványát újfent előterjessze.”
- [13] 3.2. Az Alaptörvény 28. cikke az indítványozók szerint amiatt sérült, mert a Kúria a Pp. szövegét nem a törvény céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezte akkor, amikor helybenhagyta a másodfokú bíróság végzését. „Nem minősülhet és álláspontunk szerint nem is minősül következetes jogszabály értelmezésnek illetőleg alkalmazásnak az, hogy az azonos helyzetre (jelen esetben a keresetlevél érdemi vizsgálat nélküli elutasítása és újból történő benyújtása) alkalmazandó jogszabályi rendelkezések közül a bíróság megszabja, hogy melyik alkalmazható és melyik nem.”
- [14] 3.3. Az indítványozók szerint a Kúria a végzésében foglalt döntés által korlátozta a tisztességes eljáráshoz való jogukat, azonban a korlátozásnak nem volt legitim célja, így sérült az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése is. Állították: a jogalkalmazó az Alaptörvénnyel és az Alkotmánybíróság gyakorlatával ellentétesen értelmezte és alkalmazta a Pp. rendelkezéseit, ezáltal a tisztességes eljáráshoz való alapjogukat szükségtelenül és aránytalan mértékben korlátozta.

- [15] 4. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság először az alkotmányjogi panasz befogadásáról dönt, melynek során az eljáró tanács vizsgálja, hogy az indítvány megfelel-e az alkotmányjogi panasz befogadhatóságára vonatkozó törvényi – formai és tartalmi – feltételeknek. A testület megállapította, hogy az indítvány határidőben érkezett, az indítványozók érintettek tekinthetők és a végzéssel szemben további jogorvoslatra nincs lehetőség. Az indítvány az Abtv. 52. § (1) és (1b) bekezdésében foglalt feltételeknek is megfelel.
- [16] 4.1. Az Abtv. 29. §-a szerint „az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be”. E feltételnek az indítvány az alábbiak miatt nem felel meg.
- [17] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése állított sérelméhez kapcsolódóan az Alkotmánybíróság a következőkre mutat rá. Az indítványozók a bírósági döntések alaptörvény-ellenessége alapjaként azt jelölték meg, hogy a Kúria és a másodfokú bíróság nézete szerint a Pp. 132. §-a nem alkalmazható a felszámolási eljárás során benyújtott kifogások esetén; az indítványozók ezzel ellentétes álláspontjukat a per során és az alkotmányjogi panaszukban is részletesen kifejtették. Az indítványozók tehát a bíróság jogválasztásának, jogalkalmazásának, jogértelmezésének a megfelelőségét vitatták.
- [18] Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is hangsúlyozza azon következetes gyakorlatát, mely szerint a testület „az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés d) pontja fogalmazza meg, hogy az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. A bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik a testület hatáskörébe. Ezért fogalmaz úgy az Abtv. 27. §-a, hogy alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. [...] A jogalkotó ezzel a 2012. január 1-jétől hatályos rendelkezéssel teremtette meg a bírói jogalkalmazás és jogértelmezés alkotmányossága vizsgálatának korábban nem ismert lehetőségét. A bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz azonban nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének. Miként az Alaptörvény és az Abtv. fent idézett rendelkezéseiből is kitűnik, az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt, az abban biztosított jogokat védi. Önmagukban azonban a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna [...]. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]–[14]} Az indítványozó alkotmányjogi panasa a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog tekintetében nem alkotmányossági, hanem törvényességi kérdésekre vonatkozik. Azáltal ugyanis, hogy a bíróságok jogválasztását sérelmezi, valójában a bíróságok döntéseivel szembeni tartalmi kifogásait fogalmazza meg, és végeredményben a döntés számára hátrányos voltát tekinti alapjogi sérelemnek. Az Alkotmánybíróság kiemeli, hogy következetes álláspontja szerint „[a] tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bírósági eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. A Kúria az indítványozók felülvizsgálati kérelmében felhozott érvekre tekintettel részletes indokát adta annak, hogy megítélése szerint miért nem alkalmazható a felszámolási eljárásban ismételt benyújtott kifogás esetén a Pp. 132. §-a. Annak megítélése, hogy alkalmazható-e az ügyben a Pp. hivatkozott rendelkezése, egyértelműen olyan jogértelmezési kérdés, melynek felülbírálatára az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel {hasnólóan ld. 3344/2018. (X. 26.) AB végzés, Indokolás [15]}.
- [19] Az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy az érdemi vizsgálat további akadályát képezi az is, hogy az indítványozók a Pp. 132. §-ának alkalmazhatóságával kapcsolatos bírói jogértelmezést vitatták, ugyanakkor a Kúria végzése szerint a kifogás elutasításának indoka az indítványozóM esetén eljárásjogi legitimációjának a hiánya volt (ld. a kúriai végzés indokolásának [44] bekezdése), míg az indítványozóGT esetén a kifogás azért volt elkésett,

mert az első, 2017. november 29-én benyújtott kifogásnak nem volt előterjesztője. Bár a Kúria döntése részletesen kitér a Pp. 132. §-ának a kifogási eljárásban való alkalmazhatósága kérdésére, ezt azonban feltételesen teszi meg: „Az I. rendű kifogást előterjesztő azonban a korábban kifejtettek szerint az első, az eredeti kifogás benyújtásában nem vett részt, így az ő esetében a kifogás ismételt benyújtásának lehetősége elvi szinten sem merülhet fel. Ettől függetlenül arra az esetre, ha az első kifogás megfogalmazása úgy volna értelmezhető, hogy azt az I. rendű kifogást előterjesztő nevében – a be nem csatolt 2017. november 25-en tett alapítói határozatra tekintettel – kívánta volna [az indítványozóM], mint az alapító által felhatalmazott képviselő előterjeszteni, a Kúria rámutat, hogy a Pp. 132. § (1) bekezdése a kifogás alapján indult eljárásban nem alkalmazható.” A Kúria a részletes jogszabály-értelmezésén keresztül a felülvizsgálati kérelemben felvetett érvekre adott választ.

- [20] Mivel a Kúria a kifogást elutasító végzés helybenhagyását nem a Pp. 132. §-ának az ügyben történő alkalmazhatatlanságára alapította, ezért az Abtv. 29. §-a szerinti feltétel már csak ezért sem áll fenn.
- [21] 4.2. Az Alkotmánybíróság jelen ügyben is hangsúlyozza, hogy az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja értelmében alkotmányjogi panasz az Alaptörvényben biztosított jog sérelmére alapítható. Az indítványnak az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése, valamint 28. cikke sérelmére alapozott része nem felel meg ennek a feltételnek, mivel az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint ezen alaptörvényi rendelkezések az indítványozók számára közvetlen, az Alaptörvényből származó jogosultságot nem biztosítanak [legutóbb ld. 3346/2020. (VIII. 5.) AB végzés, Indokolás [13]].
- [22] 5. Mindezeket figyelembe véve az Alkotmánybíróság az indítványt – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (1)–(2) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései alapján eljárva, az Abtv. 27. § (1) bekezdésére, 29. §-ára, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjára tekintettel – visszautasította.

Budapest, 2020. október 6.

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Dienes -Oehm Egon
alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Salamon László
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szabó Marcel
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/702/2020.

